

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť Spoločenstva vlastníkov bytov JANTÁR, Pri Prameni 16, Levoča, zastúpeného advokátom Mgr. Adriánom Bobkom, advokátska kancelária, Námestie sv. Egídia 78, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 Er 698/2014-61 z 21. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Spoločenstva vlastníkov bytov JANTÁR odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2014 elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom doručená

sťažnosť Spoločenstva vlastníkov bytov JANTÁR, Pri Prameni 16, Levoča (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „povinný“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Er 698/2014-61 z 21. októbra 2014. Sťažnosť bola doplnená v písomnej forme podaním doručeným ústavnému súdu 31. decembra 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnej pozícii povinného v exekučnom konaní vedenom na návrh [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“). Predmetom exekučného konania bolo vymoženie povinnosti zdržať sa obťažovania oprávnenej hlukom z prevádzky kotolne umiestnenej v bytovom dome [REDAKOVANÉ]. Konkretizovaná povinnosť bola sťažovateľovi uložená rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 533/2013-414 z 30. apríla 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. júla 2014 a vykonateľnosť 13. júla 2014.

Okresný súd ako súd exekučný po podaní návrhu na vykonanie exekúcie poveril 30. júla 2014 výkonom exekúcie súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Po doručení upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľ 12. septembra 2014 podal podľa § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) námietky proti exekúcii. V nich dôvodil, že *„ešte pred vynesením rozsudku odvolacieho súdu vykonal opatrenie, ktorým zamedzil šíreniu hluku, ktorého zdrojom bolo uvedené čerpadlo, a to tým, že koncom októbra 2013 predmetné čerpadlo typ AGA, ktoré podľa údajov výrobcu dosahovalo hlučnosť o intenzite 71 až 76 dB vymenil za nové čerpadlo typ. CM1, ktorého podľa údajov výrobcu dosahuje hlučnosť 50 dB, čím znížil hlučnosť čerpadla najmenej o 20 dB.“*. Namietal tiež, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný mimo vykurovacieho obdobia (21. júla 2014),

kedy „kotelňa nepresahuje prípustnú hladinu hluku pre interval noc, keďže v lete sa nevykuruje...“. Námietky sťažovateľa smerovali aj proti trovám exekúcie.

Okresný súd uznesením č. k. 10 Er 698/2014-61 z 21. októbra 2014 námietky sťažovateľa proti exekúcii aj proti trovám exekúcie zamietol. Zdôrazňujúc dikciu § 50 ods. 1 Exekučného poriadku okresný súd uviedol, že „*povinný môže v námietkach namietať iba skutočnosti (nie je pritom rozhodujúce, či ide o skutočnosti procesného alebo hmotného práva), ktoré nastali alebo vznikli po vydaní exekučného titulu. Povinný nemôže v námietkach namietať skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu, čo vyplýva zo systematického výkladu a charakteru civilného súdneho konania.*“. Vo vzťahu k prejednávanej námietke okresný súd dôvodil, že „*tvrdenie povinného o zániku nároku oprávneného, pre ktoré je exekúcia neprípustná tak nesporne spočíva v skutočnostiach, ktoré nenastali po vydaní exekučného titulu, ktorý bol vydaný dňa 30.4.2014, ale vznikli pred jeho vydaním (október 2013). Povinným uvádzané skutočnosti o výmene čerpadla a pod., mali byť predmetom skúmania v odvolacom konaní a nie vo vykonávacom. Skutočnosti, na ktoré sa povinný odvoláva už v čase vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu boli známe, preto na ne nemožno prihliadať až vo vykonávacom konaní, keďže vznikli ešte pred vydaním exekučného titulu. Keďže skutočnosti uvádzané povinným v námietkach v tomto štádiu exekučného konania pre rozhodnutie o námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie, vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nie sú rozhodujúce, súd námietky povinného zamietol.*“. Okresný súd nezistil žiaden rozpor trov exekúcie vyčíslených v upovedomení o začatí exekúcie s právnymi predpismi, preto aj námietky sťažovateľa proti trovám exekúcie zamietol.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ opätovne rekapituluje časový sled skutkových udalostí prednesených už v námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Nadväzne dôvodí, že „*neporušoval v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie a poverenia pre exekútora súdom uloženú povinnosť a oprávnenú hlukom z kotelne neobťažoval... Na tieto skutočnosti sťažovateľ upozornil porušovateľa podanými námietkami, pričom porušovateľ len konštatoval, že na tieto skutočnosti nemožno prihliadať vo vykonávacom konaní, keďže nastali pred vykonateľnosťou exekučného titulu...*“.

Sťažovateľ je toho názoru, že „v uvedenom exekučnom konaní bolo úlohou súdu preveriť, či návrh na vykonanie exekúcie zo strany oprávnenej nebol podaný predčasne, a či sú v danom prípade dôvody na to, aby prostredníctvom exekútora pristúpilo k nútenému výkonu rozhodnutia, najmä ak sťažovateľ v námietkach proti exekúcii poukazuje aj na všeobecne známu skutočnosť (t. j. na obmedzenú činnosť kotolní v letnom období, kedy sa nevykuruje) trval na tom, že neporušuje súdom uloženú povinnosť a oprávnenú hlučnosť z kotolne neobťažuje... Závery súdu o nesplnení povinnosti sťažovateľa bez prihliadnutia na všeobecne známe skutočnosti..., považujeme za zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné.“

Sťažovateľ akcentuje aj skutočnosť, že „exekučným titulom... súd uložil sťažovateľovi povinnosť zdržať sa obťažovania oprávnenej hlučnosťou z prevádzky kotolne, t. j. len zdržať sa presne opísaného a vymedzeného rušenia, nie však už povinnosť niečo pozitívne konať poukazujúc na ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“. Preto podľa sťažovateľa „viest' exekúciu... a domáhať sa plnenia povinnosti v čase, kedy nedochádza k obťažovaniu oprávnenej hlučnosťou (pozn. v danom prípade došlo k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie v lete mimo vykurovacieho obdobia), teda v čase kedy sťažovateľ neporušoval súdom uloženú povinnosť sa prieči logike, účelu a zmyslu exekučného konania. Preto nesúhlasíme s názorom porušovateľa o dôvodnosti exekúcie, ku ktorému porušovateľ dospel v čase, kedy nemohol objektívne zhodnotiť sťažovateľom vykonané opatrenia, aj keď časť z nich bola vykonaná pred vykonateľnosťou exekučného titulu. Navyše tieto boli vykonané až po podanom odvolaní a preto sťažovateľ nemohol ich namietat' v základnom či odvolacom konaní, tak ako nesprávne konštatoval porušovateľ... Odvolanie bolo podané dňa 09.10.2013 a výmena čerpadla bola realizovaná 22.10.2013, odvolací súd vydal rozsudok dňa 30. apríla 2014 kedy došlo aj k ukončeniu vykurovacieho obdobia 2013-2014. Je neprípustné pokračovať v exekúcii proti sťažovateľovi, ktorý dobrovoľne splnil povinnosť uloženú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, pretože nie je čo vymáhať.“

Sťažovateľ potom uzatvára, že okresný súd „neposkytol vyargumentovanú odpoveď na uvedené právne a skutkové otázky, a nevysporiadal sa so sťažovateľovými námietkami smerujúcimi k týmto otázkam. Argumentáciu porušovateľa uvedenú v odôvodnení

napadnutého uznesenia nemožno považovať za dostatočne presvedčivú. Výklad právnych noriem, ktoré súd poskytol nezohľadňuje účel zákona, právne princípy a ústavné hodnoty. Pre tieto dôvody považujeme napadnuté rozhodnutie porušovateľa za arbitrárne, bez náležitého zdôvodnenia, a nepreskúmateľné pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Spoločenstva vlastníkov bytov JANTÁR, [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21.10.2014, č. k. 10Er/698/2014-61 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21.10.2014, č. k. 10Er/698/2014-61 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný uhradiť sťažovateľovi Spoločenstvu vlastníkov bytov JANTÁR, [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 284,08 EUR (slovom dvestoosemdesiatštyri eur osem centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Adriána Bobku, advokáta, Námestie sv. Egídia 78, Poprad, na účet č. [REDAKOVANÉ], vedený v [REDAKOVANÉ]...“

Sťažovateľ žiada o prednostné vybavenie jeho sťažnosti, „pretože ide o naliehavú vec“. Zároveň navrhuje aj prijatie dočasného opatrenia spočívajúceho v odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu a v uložení povinnosti zdržať sa vykonávania exekúcie v prospech oprávnenej poverenému súdnemu exekútorovi.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 11/2011) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (III. ÚS 64/04).

Na exekučné konanie je aplikovateľný aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa stabilizovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) [rozsudok z 19. 3. 1997 vo veci *Hornsby v. Grécko*, sťažnosť č. 18357/91, (bod 40)] výkon súdneho rozhodnutia je považovaný za integrálnu súčasť prejednávania veci („trial“) z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na výkon rozhodnutia vyplýva z princípu vlády práva.

Aj vo sfére exekučného konania preto platí stabilizovaný názor ústavného súdu, podľa ktorého formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústrednou námietkou predloženej sťažnosti je názor sťažovateľa, že jeho námietkam proti upovedomeniu o začatí exekúcie malo byť vyhovené, lebo v čase začatia exekučného konania už povinnosť uložená exekučným titulom bola splnená. Exekúcia tak podľa jeho názoru stratila svoj zmysel.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule...

Z príloh sťažnosti a tvrdení samotného sťažovateľa je zreteľné, že okolnosti, ktorými sťažovateľ v námietkach proti exekúcii argumentoval, nastali pred vznikom exekučného titulu. Ten je datovaný k 30. aprílu 2014, kým zmeny v prístrojovom zabezpečení vykurovania v predmetnom bytovom dome sťažovateľ realizoval už v októbri 2013. Pri formálnom preskúmaní je teda právny názor okresného súdu, ktorý ho viedol k zamietnutiu sťažovateľových námietok proti exekúcii, na prvý pohľad v súlade so zákonom, čo má svoj význam aj z hľadiska základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože tohto práva sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré predmetné ustanovenie vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Aj materiálny pohľad na jadro sporu však svedčí v prospech záverov okresného súdu. Sťažovateľ opomína, že exekučné konanie má svoj účel [vymoženie právoplatne a vykonateľne judikovanej pohľadávky oprávneného voči povinnému (III. ÚS 11/2011,

III. ÚS 152/2011)] nezameniteľný s účelom iných druhov právno-aplikačných procesov, v ktorých sa poskytuje ochrana hmotným právam fyzických osôb a právnických osôb. Exekučné konanie má preto iný účel ako civilné sporové konanie, ktorého výsledkom bolo v prípade sťažovateľa uloženie povinnosti následne vymáhanej v exekučnom konaní. Z toho potom vyplýva, že účastníci exekučného konania nemôžu využívať prostriedky procesnej obrany na podklade takých dôvodov (skutkových alebo právnych), ktoré boli použiteľné v nachádzacom konaní pre rozhodnutie o spore týkajúcom sa hmotného práva.

S ohľadom na uvedený špecifický a jedinečný charakter exekučného konania spätý s jeho zákonne a ústavne akceptovateľným účelom sa ústavný súd stotožňuje s odkazom okresného súdu, ktorý naznačil, že sťažovateľ mal možnosť ešte v odvolacom konaní namietať skutočnosť, že vykonal opatrenia brániace priznaniu súdnej ochrany nároku uplatnenému oprávnenou proti sťažovateľovi. Argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej nemohol realizáciu opatrení v spornej kotolni „*namietať v základnom či odvolacom konaní*“, je nesprávna a nezodpovedá právnej úprave. Procesná norma zakotvená v § 205a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) nebráni odvolateľovi založiť odvolanie na skutočnostiach a dôkazoch, ktoré objektívne nemohol použiť v prvostupňovej fáze konania. Občiansky súdny poriadok nezakotvuje žiadnu koncentráciu vo vzťahu k dôvodom podaného odvolania (zavádza ju iba k rozsahu odvolania podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Sťažovateľ teda mohol v základnom konaní (v jeho odvolacej fáze) namietať vykonanie opatrení na zníženie zaťaženia oprávnenej hlukom z prevádzky kotolne, čo mohlo mať vplyv na celkový výsledok sporového konania. Ak svoje procesné práva nevyužil, ale pokúšal sa na účel zhojenia tohto svojho opomenutia využiť priestor daný procesnými rámcami námietok proti exekúcii, nemožno vytýkať okresnému súdu ako súdu exekučnému, že takéto suplovanie účelu nachádzacieho konania v konaní exekučnom nepripustil a námietky zamietol.

Prípád sťažovateľa je typickým príkladom nerešpektovania právnej zásady „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (právo patrí bdelym) vyjadrujúcej zodpovednosť sporovej strany za využitie dispozičnej zásady v civilnom spore, a tým aj za účinnosť použitého prostriedku ochrany individuálnych hmotných práv.

Ústavná akceptovateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva podľa názoru ústavného súdu zo skutočnosti, že exekučné konanie je zložené z viacerých relatívne samostatných procesných fáz. Každá z nich má svoje čiastkové účelové určenie, čo determinuje aj účinnosť uplatňovania konkrétnych práv účastníkov exekučného konania v tej-ktorej fáze. Na to napokon upozornil aj okresný súd zdôrazňujúc, že *„skutočnosti uvádzané povinným v námietkach v tomto štádiu exekučného konania pre rozhodnutie o námietkach proti upovedomeniu... nie sú rozhodujúce“*. Okresný súd teda a priori a generálne nepoprel právnu relevanciu skutočností tvrdených sťažovateľom v jeho námietkach. Zreteľne však naznačil, že účinným prostriedkom pre presadzovanie právneho významu sťažovateľových tvrdení nie sú námietky podľa § 50 Exekučného poriadku. Právny názor okresného súdu teda nijako nevyklučuje účinnosť iných prostriedkov procesnej obrany proti kritizovanej exekúcii [predovšetkým návrh na jej zastavenie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku; pozri napríklad aj IV. ÚS 211/03].

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne signály porušenia označených práv sťažovateľa, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k pozitívnemu výroku meritórneho rozhodnutia. Za týchto okolností bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v jeho sťažnostnom petite (návrh na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu, návrh na priznanie náhrady trov konania), ako aj návrhom na dočasné opatrenie podľa § 52 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016